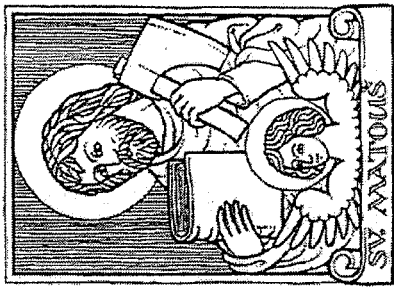

MATOUŠ

ČÍSLO 68

Čas velikonoční 2010.

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

Kristus byl vzkříšen, opravdu byl vzkříšen!

Cristo é risorto!

Resurexit Christus!

Khisiós anéstí!

Le Christ est ressuscité!

Christ is risen!

Christus ist auferstanden!

Christo ha resucitado!

Cristo resuscitou!

Christus z martwych wstal!

Cristós a inviat!

Přejeme Vám opravdovou radost
z Kristova zmrtvýchvstání!

P. Jíří a P. Ladislav

Přehled bohoslužeb:

Fryšava:

Neděle 8:45 hod.

Středa 18:00 hod. dětská

Pátek 18:00 hod.

Sněžné:

Neděle 10:30 hod.

Čtvrtek 18:00 hod.

Krásné:

Sobota 17:00 hod.

VELIKONOČNÍ ZRCADLO

Trpělivost s druhými je láska.

Trpělivost se sebou samým je naděje.

Trpělivost s Bohem je víra.

Když na Velký pátek čtu pašije podle Jana, jež končí zapečetěním hrobu, nebo když procházím křížovou cestu, která vrcholí zastavením u téže události, uložení do hrobu, vždy si uvědomuji: ten hrob jsme my. *V nás se má udát Vzkříšení.*

I kříže na stěně chrámů a na stěnách našich domácností nás vybízejí: teď jdi a *svým životem* dopověz ten příběh! Posledním zastavením křížové cesty je obraz uložení do hrobu, avšak ta rozjímavá cesta má pokračovat naší další životní cestou. Je nám řečeno: *Teď ty jsi byl vybrán za „svědka Vzkříšení“ – ty máš dosvědčit, jakým způsobem je Ježíš v tomto světě a v této době živý!*

Věř s Pavlem, že nevstal-li Kristus z mrtvých, naše víra je zbytečná (1 Kor 15-16) – ale stejně zbytečná, marná a prázdná by byla naše víra ve zmrtvýchstání, kdyby zůstala jen v rovině našich názorů, a neovlivnila by náš život, kdybychom i my nepovstali k novému životu. Tato víra musí být zřejmě něčím *mnohem víc* než našim přesvědčením, „že se to kdysi stalo“.

Žít tak, jako by kříž byl definitivním koncem, něčím, na co už nelze navázat. Žít tak by znamenalo nepřijmout nabízenou milost, „neuvěřit ve zmrtvýchstání“, uzavřít se spáse. To by znamenalo „zůstat ležet v hrobě“.

I ti, kteří „bez své viny nepřijali Krista“ – protože žili před ním, nebo protože k nim vůbec nedolehla zvěst evangelia, případně k nim přišla v podobě, v níž ji podle svého svědomí a poznání nemohli upřímně přijmout -, mohou být přesto, jak učí katolická církev, spaseni, žijí-li podle svého svědomí a poznání. Kristovo vítězství nad smrtí je událost opravdu zvláštního druhu. Od ostatních faktů našich dějin se liší zejména tím, že je „viditelná“ jen *očíma víry* – a protože i víra všechny věci Boží nyní vidí jen částečně a jako v zrcadle.

Veškerá lidská zkušenost, rozum a smysly nemohou odvalit hrobový kámen, zakrývající toto tajemství; jen víra podepřená naději a láskou slyší zvěst ve Vzkříšení.

Mluvili jsme o Boží skrytosti, mlčení, vzdálenosti – dodejme, že Bůh se ovšem zjevuje a že srdce naší víry je poznání, že jeho Slovem, které nám dal a které nikdy nevezme zpět, je lidství Ježíšovo. Ono je účinným znamením Boží přítomnosti pro nás a mezi námi. On je „oknem, jímž vidíme Boha při díle“. Jeho život na zemi je sluncem, které se na chvíli vyhouplo z neproniknutelných mraků – avšak pro naši víru a pro naši spásu je tato událost dostatečným činem Boží blízkosti.

Ale Bůh ani v něm neodložil své inkognito. A sotva alespoň nejbližším a nejjodanějším, jeho Dvanácti, začalo být o něm trochu jasno. Bůh svou tvář znovu zakrývá „tmou o polednách“, temným stínem Velkého pátku.

A co přišlo pak? To, co apoštolům zbylo v rovině viditelných a snadno ověřitelných věcí, byl *prázdňý hrob*. Do reality jejich životů se začínají prolamovat věci, jichž se mohou i „dotknout“, - znamení, stopy Vzkříšeného; avšak ten uzdravující způsob, jak se těchto „věcí“ (jako je chléb večeře v Emauzích a Kristovy rány, obnažené pro Tomáše) mohou dotknout, je víra.

I my máme „k dispozici“ Kristův Chléb a víno jeho krve na našich oltářích, i my máme k dotyku jeho rány v nezhojených jizvách našich trpících bližních. I když je oněch podivuhodných čtyřicet dní po Vzkříšení

zapečetěno událostí Nanebevstoupení, přesto ony velké dary Velikonoc, ony stopy Vzkříšeného, trvají mezi námi na zemi. Copak andělé při Nanebevstoupení neobrátili zrak Kristových učedníků (tedy i nás) z přílišného zahledění „do nebe“ zpátky na zem? „Muži galilejští, co tu stojíte a hledíte do nebe?“ – tato andělská výtka platí i nám, pokud přehlédneme Kristovu všední přítomnost v našem světě. Z hory Nanebevstoupení je vždycky třeba sejít dolů do údolí, někdy i do „údolí stínů“ i do temnot Getsemane. Jas a stíny se střídají v životě každého učedníka Kristova, jako se střídají v dějinách církve – jako se střídaly v Ježíšově životě na zemi. Ale jak se máme z toho šerosvitu dívat na událost Vzkříšení, o níž slyšíme, že je úhelným kamenem křesťanské víry?

Tajemství Kristova vzkříšení nestojí před námi jako detektivní problém, který bychom mohli vyřešit prokázáním jedné z hypotéz, ani jako fakt přírody či dějin, který bychom mohli objevit, popsat a vysvětlit metodami vědy. Stojí před námi spíš jako hádanka spoutávající síly rozumu a vydávající svůj smysl jen při záblesku jiskry, která přeskočí mezi Bohem a námi – ze strany Boží se tato jiskra jmenuje milost a z naší strany víra.

Věřit znamená otevřít srdce a uvědomit si, že právě *ted'* je odvalen ten zapečetěný kámen, že *právě ted'* nad studenou temnotou hrobu zvířezily paprsky velikonočního rána.

Tomáš Halík: „Vzdáleným nablízku.“
Vyd. Lidové noviny.

PRVNÍ KROK

Jak spolu učedníci jdoucí do Emauz smutně rozmlouvali, „přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim“ (Lk 24,15). To nám připomíná známý princip. Ač si toho vždy nejsme vědomi, Bůh k nám dělá vstřícný krok jako první: „Nemohl bych tě hledat, Pane, kdybys mě ty

byl dávno nenašel,“ napsal B.Pascal. Pán je ten, který vyhlíží vhodný okamžik, aby mohl vstoupit do života člověka.

A teprve později začneme stát aktivně o jeho přítomnost: „Ale oni na něho naléhali: „Zůstaň s námi...“ (v. 29). Okamžik aktivity z naší strany, kdy všechno jako by visí na vlásku – a člověk ani netuší, že svým souhlasem spustí lavinu Božího působení.

Oni jen řekli: „Zůstaň s námi“, a on vešel a zůstal s nimi. V jejich životě pak nastal zásadní obrat. Řeknu-li se Samuelem: „Pane, mluv, tvůj služebník slyší!“, nebo z Izaiášem: „Tady jsem!“, nebo jen „Pane, přijď!“, a myslím-li to skutečně vážně, Pán vážně zareaguje na moje pozvání, a bude to mít své důsledky.

Na pravé radosti je zvláštní to.

že si ji vlastně nemohu opatřit sám pro sebe, nýbrž že ji mohu způsobit jen druhému.

Patrně ne náhodou řadí apoštol ve výčtu ovoce Ducha radost hned vedle lásky.

A tak chceme-li o radosti přemýšlet skutečně Kristovým způsobem, uvažujme o radosti pro druhé.

A starost o radost pro nás přenechme Pánu Bohu a bližním.

Nebojme se, nebudeme kvůli tomu zkráceni.

Karel Trusina

JAK SE ZAPOJOVAT DO APOŠTOLSKÉ ČINNOSTI

To nejdůležitější, co potřebujeme, je modlit se, ať nás Bůh vede svým svatým Duchem, abychom sledovali vždy jen jeho vůli, a ne svou. Všechny naše myšlenky a záměry jsou bezcenné, nejsou-li oplodněny Duchem svatým.

Že jdeme po Božích cestách, a ne po svých vlastních, to poznáváme podle toho, že On nás bude naplňovat radostí a elánem, zbaví nás úzkostlivosti, lhostejnosti vůči druhým. Svých schopností budeme s vděčností a radostí využívat ve prospěch druhých. Budeme milovat ty, které nám Bůh pošle do cesty. Nebudeme tesknit nad minulými časy ani žít v úzkostných obavách o budoucnost. Musíme žít naplno v přítomnosti.

S nezištnou láskou služme druhým lidem na poli evangelizace a charitativní činnosti, což může v důchodu vypadat prakticky např. takto – (vyberme si!):

- Nabídněme své schopnosti duchovnímu správci ve farnosti.
- Zapijme se do modlitebního nebo biblického kroužku, případně ho sami zorganizujeme.
- Nabídněme pomoc při administrativních pracích souvisejících se správou farnosti: při účetnictví, při vedení matrik, vyřizování korespondence apod.
- Můžeme pomáhat s květinovou výzdobou nebo s úklidem kostela, s připravováním nástěnek a vývěsek.
- Spolupracujeme s farní či místní Charitou, např. v šatníku, v pečovatelské službě, v péči o bezdomovce atd.
- Pracujeme s dětmi, mládeží, navštěvujeme osamělé nebo ty, kdo žijí v domově důchodců, nemocné, nemohoucí, pomozme s hlídáním dětí (po dobu, kdy si rodiče potřebují něco nutně vyřídit nebo si zajít za kulturou či rekreací). Jdeme s malými dětmi na procházku, na hřiště, provázíme je do kroužků, k lékařům, vypomáhejme jim s přípravou do školy, veďme domácnost během mamincina pobytu v porodnici nebo nemocnici, zapojme se jako pedagogický dozor na výletě či letním táboře.

- Doprovodíme staré a nemohoucí do kostela, k lékaři, na návštěvu hřbitova nebo známých, na nákup.
- Přemýšleme o jiných svých možnostech. Zkrátka rozdávejte radost, lásku, pomoc podle příležitosti a potřeby.

Podle L. Mikovičové ve Zpravodaji centra pro rodinný život.

DOPIS MLADÉMU ČLOVĚKU - I KNĚZI

Pokus si bez předpojatosti přečíst to, co jsem napsal. Mrzelo by mne, kdybys mě vnímal jen jako někoho, kdo strká nos do věcí, po nichž mu nic není. Nechci tady hlubokomyslně řečnit, jenom bych se s tebou rád podělil o několik svých postřehů a myšlenek. Doufám, že alespoň některé z nich ti pomohou na tvé cestě životem.

ŽIJ BLÍZKO LIDI

Uvědom si toto: když jsi přijal křest, nepřešel jsi do jiného světa, ale zůstáváš v tom, do něhož tě Pán povolal. Buď pozorný: naslouchej lidem, ptej se na jejich názory, zajímej se o to, jak žijí, jaké mají problémy. Usiluj, aby se v tvé přítomnosti nebáli svobodně vyjadřovat. Nedívej se na ně jako na ovce a berany, ale jako na bratry a sestry. Zachovávej pouze takový odstup, jaký je nezbytný, abys nevyhořel a měl odpovídat čas pro Boha. Jde o to, aby ses pokusil najít jazyk, jemuž ten druhý člověk bude rozumět, na žádném z jeho stromů není jeden list jako druhý. Neuposuzuj zbrkle, netříd' lidi do škatulek.

NASLOUCHEJ DĚTEM

Od nich se okamžitě dovíš, budeš-li dělat něco špatně. Respektuj názor všech, ale děti zvlášť. Zejména těch nejmenších, které se ještě nenaucily kalkulovat, co se jim vyplatí říkat nahlas a co ne. Už se od nich upřímnosti.

Navštíví-li rodinu, věnuj dětem stejně pozornosti jako jejich rodičům.

NASLOUCHEJ LIDEM. PTEJ SE NA JEJICH NÁZOR

Při slavení liturgie, při každém svém konání, do něhož se pustíš – buď pilný. Budeš-li své povinnosti plnit ledabyle, pak se ta ledabylost přenesle i na druhé. Sleduj Písmo svaté a dokumenty církve. Neboj se diskutovat zvláště s mladými. Trochu se zajíměj o filosofii, psychologii, historii a umění. Čti krásnou literaturu.

ZAPOMĚŇ NA KARIÉRU

Nikým nepohrdej. Nepřepočítávej svůj čas na peníze. Nenasleduj ty (duchovní i laiky), kteří přemýšlejí jen o tom, jak by druhým zaumponovali. Spokoj se s málem. Nestyď se žít prostě. Nezapomínej: chudému nikdo nic nezavídí. Nevyhledávej moc, ale bude-li ti dána, přijmi ji s pokorou.

PEČUJ O CHUDÉ

Vypráví se, že Karol Wojtyla se v dobách svého kaplanování dělil s lidmi o všechno, co měl. „Když navštěvoval rodiny, pak to, co dostal darem od bohatých, nechával u těch nejchudších a domů se vracel s prázdnýma rukama“. Říká se, že chudí mají místo v srdci církve. Dbej na to, aby ho měli i v tvém srdci. Vybízej k tomu i ostatní. Nemocní, postižení, chudí, sirotci, vdovy, lidé osamocení, vězňové, lidé bojující s různými závislostmi, osoby trpící násilím v rodině, kněží, kteří prožívají krizi povolání. Neboj se setkávat s lidským utrpením. Nezapomínej, že život mnoha lidí je nesmírně těžký. Přinášej jim útěchu.

BUD' ODVÁŽNÝ

Varuj se pokrytectví, dvojího myšlení. Neříkej nadřizeným to, co chtějí slyšet, ale to, co si myslíš, že je

pravda, říká-li ti svědomí, že v nějaké věci je třeba zaujmout odlišný postoj. Věrně zachovávej přátelské vztahy a neboj se svým přátelům říkat pravdu. Snaž se napravit způsobené křivdy. Nestyď se požádat o odpuštění – to ještě nikomu žádnou újmu nezpůsobilo.

MĚJ KULTIVOVANÉ VYSTUPOVÁNÍ

Pokud potkáš svého známého v doprovodu ženy, přivítej se nejprve s ní (sedm z deseti lidí se nejprve vítá s mužem). Projevuj úctu starším. Buď trpělivý. Srozumitelně vysvětli, jaký je postoj církve k tomu či onomu problému. Kousni se do jazyka, než proneseš nějaký sarkasmus nebo zlomyslnost.

BUD' SÁM SEBOU

Nehraj si na někoho jiného, než ve skutečnosti jsi. Nehraj si na svatouška, protože oni rychle poznají, že to jen předstíráš. Nezáviď svým kolegům. Smiř se sám se sebou a snaž se zbavit svých komplexů. Nestyď se poprosit někoho o pomoc, když cítíš, že máš problém. Moje babička říkala: „Nestyď se jít pro radu.“ Pokorně vnímej různé názory v církvi. Během diskusí braň svůj postoj, ale nebuď agresivní. Pokud tě Bůh obdařil smyslem pro humor, užívej ho, pokud ne, snaž se alespoň nebyť nesympatický.

PŘILNI K JEŽÍŠI

Usiluj o to, aby se ti všemožné aktivity nestaly překážkou v pohledu na Ježíšovu osobnost. Stále se vracej k evangeliu. Nezapomínej na jeho slova: „Buďte dobré myslí, já jsem přemohl svět...“ Nedívej se na svět nepřátelsky, neměj z něj strach. Hledej Ježíše v nejbližším okolí: v eucharistii, v jiných lidech, ve svém nitru. Pokud zrovna necítíš jeho přítomnost, poděkuj alespoň za touhu po něm.

Tak vidíš, moje rady se týkají mnoha různých věcí – jak těch úplně obyčejných, tak i těch nejpodstatnějších.

Nestihl jsem napsat všechno ... Nejtěžší výzvou pro tebe budou zcela protichůdná očekávání, s nimiž za tebou budou lidé přicházet. Něco jiného bude očekávat člověk, který se naplno angažuje v životě církve, něco jiného ten, kdo se církvi odcizuje nebo ji jen kritizuje, a úplně něco jiného někdo, komu je církev zcela lhostejná. Jedni si budou chtít s tebou také normálně popovídat. Přijdou za tebou i lidé, jež někdo zranil. Něco jiného bude očekávat člověk, jenž vyrůstal v pořádané rodině, a něco jiného dítě z rodiny nestabilní, rozhádané, z rodiny, kde panovalo násilí nebo chladná lhostejnost. Někteří za tebou nepřijdou vůbec a tehdy ty musíš jít a hledat je...

Nerad bych, abys nabyl dojmu, že snad chci zpytovat tvé svědomí. Mnohé z těch rad se týkají i mne samotného. Staneme se jeden druhému oporou, anebo překážkou v prožívání našeho křesťanství – i našeho lidství?

Jedno měj ale stále na mysli: jsem ti vděčný, že sis zvolil právě tuto cestu apoštolského pracovníka.

Wojciech Bonowicz

Autor je polský básník a redaktor nakladatelství
Znak. Tygodnik Powszechny 25/2009.

ÚSMĚV

Tvář, která září jasným, srdečným úsměvem, má sama o sobě *blahodárný vliv na okolí*. Tvůj úsměv vyvolá úsměv i na tváři druhého. Z tvého úsměvu proudí trochu radosti, hřejivosti a naděje do duší druhých. Tvůj úsměv projasňuje temnotu.

Úsměv na veselé tváři vydává svědectví o pokoji, který je ovocem čistého svědomí, o odevzdanosti Bohu Otci, který „sytí ptactvo a šatí lilie“.

Úsměv na tvé tváři, který je výrazem tvé vůle k otevřenosti a službě, zve každého v tvé blízkosti, aby k tobě přistupoval bez obav.

Tvůj úsměv dokáže v mnohém smutném člověku probudit novou energii, naději, že není vše ztraceno, takže znovu poznává, že Bůh nad svými tvory bdí.

Přátelský úsměv, plný lásky a dobroty, hlásá nekonečnou lásku Boží.

Být přátelský je snadné, jde-li vše dobře, jsi-li sám obklopen milujícími lidmi. Ale mít úsměv na tváři neustále, v slunci i v dešti, ve dnech zdraví i nemoci, při úspěchu i neúspěchu, to je znamením, že duše čerpá z božského srdce ustavičnou radost, která umí zapomenout sama na sebe, aby obšťastnila druhé.

Voršila Ledochowska

SLOVO NA ZÁVĚR

Nikdo z nás nechce být chudobný, protože chudoba znamená nedostatek, závislost, ponižení a ohrožení života.

A přece od nás Bůh požaduje chudobu ve smýšlení, nezávislost na hmotných dobrech.

Ale rozhodně si Bůh nepřje, abychom se ochuzovali o Boží slova, o bohatství, jež v sobě skrývá eucharistický pokrm. Komu chybí Boží slovo a Eucharistie, je tím největším chudákem na světě.

Pramen Fermenta

LÁSKA STOJÍ ČAS

Mít čas vidět rozkvetlý strom.

Mít čas pomoci doma.

Mít čas poradit blízkému.

Mít čas pochválit své děti.

Mít čas na procházku lesem.

Mít čas pochválit ženě oběd.

Mít čas usmát se na manžela.

Mít čas pohovořit se stařenkou.

Mít čas na anekdotu.

.....

Kdosi mě oslovil a nepřehlédl mě.

Kdosi mi naslouchal a neřídil se na hodinky.

Kdosi se ke mně obrátil a jeho pohled nebyl netrpělivý.

Kdosi mě vzal s sebou a vypadal, jako by měl sám radost.

Kdosi si nechal pomoci a neodmítl mě povýšeně.

Kdosi se se mnou zastavil a nebál se rizika.

Kdosi mě pohladil a nebál se pomluv.

Kdosi se zachoval jako Kristus.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Augustin kdosi napsal, že modlit se znamená zavřít oči, uvědomit si: Bůh teď tvoří svět.

Dodějme: Věřit znamená otevřít srdce a uvědomit si, že právě teď je odvalen ten zapečetěný kámen, že teď, právě teď nad studenou temnotou hrobu zvítězily paprsky velikonočního rána.

.....

Matouš: farní občasník, pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava